

KRONIKA

Za Leonardom Bianchim (1923—1981)

Náhle úmrtie významného predstaviteľa československej právnej historiografie, uznávaného reprezentanta slovenskej právnej vedy doma i v zahraničí doc. dr. Leonarda Bianchiho, DrSc., spôsobilo v radoch právnych historikov našej republiky vážnu a ťažko nahraditeľnú stratu. Impozantnosť jeho pracovného záberu, výnimočná tvorčia vitalita a pozoruhodná odborná disponovanosť mu umožňovali nielen s úspechom riešiť náročné a rozsiahle vedecké úlohy, ale aj po desaťročia reprezentovať na vysokej odbornej úrovni našu právnu vedu na medzinárodných fórach.

Bol pri zrode pravidelných stretnutí československých a maďarských právnych historikov, ktoré sa stali platformou dnes už tradičných vedeckých konferencií popredných pracovníkov fakúlt a ústavov akadémií socialistických krajín, ako aj právnych historikov ostatných európskych štátov.

Leonard Bianchi, narodený vo Viedni v roku 1923, absolvoval bratislavskú právnickú fakultu v roku 1946. Po jej ukončení pôsobí pod vedením akademika Lubyho v rokoch 1947—1948 ako asistent na katedre občianskeho práva. Niekoľko rokov pôsobí potom aktívne v právnej praxi, odkiaľ prichádza v roku 1953 do novozaloženého Ústavu štátu a práva SAV, kde zotrval až do nečakaného odchodu z našich radov.

Jeho prvé príspevky do odborných časopisov podmieňuje predchádzajúca odborná a vedecká príprava orientovaná na oblasť občianskeho práva. Zaoberá sa v nich predovšetkým aktuálnymi právnymi problémami nášho povojnového života: otázkou právnej kontinuity, publikačnou normou, reštitúciou majetku osôb prenasledovaných fašizmom, jednotlivými inštitútmi občianskeho práva v podmienkach novej ústavy atď. Intenzívne pracuje súčasne na svojich prvých právnohistorických monografiách: Samospráva a občianske slobody v buržoáznej ČSR (SVPL, 1954) a Súdna perzekúcia robotníckeho hnutia na Slovensku podľa zákona na ochranu republiky (SAV, 1955). Posledná monografia tvorila podklad jeho kandidátskej dizertačnej práce z odboru čsl. dejín štátu a práva (1957). Pozitívna kritika a ohlas, ktoré vyvolali jeho úvodné práce, ho podnietili k rozhodnutiu o spracovaní významnej analytickej práce Právne

formy monopolizácie za buržoáznej ČSR (SAV, 1965). Doplnil ju bohatým dokumentačným materiálom, ktorý zvýrazňuje jeho presvedčivé závery o formách monopolizácie ekonomiky buržoázneho Československa. Komplexnosť Bianchiho výskumu, interdisciplinárny charakter ním uplatnenej právnohistorickej metódy vyvolali zaslúženú pozornosť odbornej verejnosti doma i v zahraničí. Motivovaný záujmom bezprostrednejšieho kontaktu s komparatistickým hnutím šesťdesiatých rokov využíva príležitosť k štúdiu na Medzinárodnej fakulte porovnávacej právnej vedy v Štrasburgu (1964—1967), kde napokon aj sám prednáša v ďalších kurzoch o československom občianskom a trestnom práve.

Za docenta čsl. dejín štátu a práva na Právnickej fakulte UK v Bratislave sa úspešne habilituje v roku 1964, odkedy nepretržite pôsobí vo všetkých formách pedagogického pôsobenia do roku 1975.

V období kulminácie svojej tvorivej aktivity sa zasluguje rozhodujúcim spôsobom ako vedúci redakčného kolektívu o vydanie základného diela kolektívu československých právnych historikov *Dejiny štátu a práva na území Československa v období kapitalizmu* (SAV, zv. I. 1971, 448 strán, zv. II. 1972, 782 strán). Počas náročných prác na tomto reprezentatívnom kolektívnom diele, odmenenom prvou cenou Slovenského literárneho fondu, uverejňuje L. Bianchi aj celý rad čiastkových štúdií, z ktorých treba osobitne spomenúť v nemčine publikovanú: *Die Tschechoslowakische Republik als bürgerlich-demokratischer Staat* (Berlin, 1969).

Skutočnosť, že obdobie buržoáznej československej republiky sa stalo doménou jeho záujmu, potvrdzuje aj jedinečný súbor jeho najvýznamnejších štúdií a článkov zhrnutých pod jednotný názov: *Právne postavenie občana v období dualizmu za buržoáznej ČSR. Kritika buržoázneho štátu a práva*. Na základe tohto takmer deväťstostránkového súboru obhajuje v roku 1978 úspešne vedeckú hodnosť doktora právnych vied z odboru dejín štátu a práva.

S vervou vlastnou svojej dynamickej povahe do poslednej chvíle intenzívne organizuje právnohistorický život doma i v zahraničí, nezištne pomáha pri výchove vedeckého dorastu, aktívne vykonáva svoje funkcie ako člen komisií pre udeľovanie vedeckých hodností, neúnavne pracuje ako člen viacerých redakčných rád odborných právnických i historických časopisov. Jeho odchod z našich radov uprostred tejto tvorivej, pracovným entuziazmom predchnutej práce dôstojne uzatvára aktívny život nášho významného predstaviteľa československej právnej histórie.

Jozef Klimko